

Cavero, suspés com a ministre d'Educació

AUTOR: Pere Rios

La presentació de Cavero, baró de Carandolet, com a cap de llista de UCD en la candidatura del Congrés per les nostres ILLES, ens obliga, com a treballadors de l'ensenyança ben coneguts de la seva desafortunada gestió al front del Ministeri d'Educació i Ciència, a intervenir públicament en aquest procés electoral per tal de donar a conèixer a l'opinió pública i, especialment, a tots aquells implicats en el procés educatiu, quines han estat les seves actuacions, promeses i fracassos com a responsable màxim de la política educativa.

No pretenem intervenir en qüestions electorals, ni en campanyes de desprestigi, però sí és dret i obligació nostra sotmetre a crítica pública l'actuació d'un ex-parlamentari del qual, com a ministre, hem demanat reiteradament la seva dimissió. La gran importància que per a la societat té l'ensenyament i la política educativa, i la nostra condició de treballadors de l'ensenyança, directament afectats per tot acte que dimani d'aquest Ministeri, ens obliga a analitzar la gestió política de Cavero en matèria educativa.

Llengua i autonomia

Sense voler entrar en la polèmica sobre la conveniència de la seva presentació a les Illes, donat que és forà i desconegut de la nostra realitat, sí hem de començar assenyalant la nostra decepció, indignació i preocupació, semblant a la de molts de sectors, pel retràs en la promulgació del Decret d'ensenyança del català en el sistema educatiu de les Illes. Cal recordar que sols Catalunya ha aconseguit fins ara aquest Decret, gestionat directament pels màxims responsables polítics

del govern central i de la Generalitat. Al respecte, diverses fonts assenyalen que en Cavero volgué dimitir quan hagué d'acceptar l'ensenyament del català com a matèria obligatòria en lloc de ser matèria optativa com ell pretenia. Manquen, encara, implantar aquestes ensenyances de llengües no castellanes per tot arreu de l'Estat Espanyol, i aquí ja ha promés —en declaracions a premsa— que ho tendríem pel proper curs, i que encara hi ha temps, que no és necessari córrer, però, nosaltres, acostumats a les seves promeses, dubtam que sigui cert, i demanem:

—Per a quan les convocatòries d'oposicions a càtedres i agregadures de català... L'any 80 a 81, tal volta...?

—Qui fixarà els mínims i característiques bàsiques del Decret i de l'ordre ministerial conseqüent...? El Sr. Cavero, quan surti elegit diputat per les Illes...? Déu mos agafi confessats! Si ni tan sols vol intervenir en la qüestió del nom de la nostra llengua a més de mostrar la seva total ignorància i pobresa lingüística quan afirmà que... "el valenciano y el balear más que decir que son derivados del catalán, hay que decir que forman parte de la misma familia con un desarrollo diferente, pero tienen un tronco común". Sí, home, qualsevol al·lot amb el certificat d'escolaritat sap que totes les llengües de per aquí prop (castellà, portugués, català, occità,...) són de la mateixa família, són llengües romàniques! Ja ho val, quin ministre d'Educació i Cultura que ens ha tocat!

De poc serveix que prometí, que assegurí que tendrem el Decret pel proper curs, si ni tan sols sap ni coneix el projecte que la Conselleria d'Educació ha elabo-

rat.

És més, ni sap ni coneix res de res del treball de la Conselleria d'Educació, ni ha mostrat gaire interès en això. Per què? Al mes de novembre passat, alguns membres de la Comissió de transferències mostraren la seva preocupació pel fet de que no hi havia cap possibilitat d'aconseguir traspassos de competències en matèria educativa; fins i tot, comunicaren que el Decret d'ensenyament del català era qüestió a tractar directament pel Conseller amb el Ministre-Ministeri. Avui, encara no s'ha establert cap tipus de relació entre la Conselleria d'Educació i la Delegació del MEC. És curiós que la dita Conselleria hagi demanat al STEI diverses dades en matèria educativa adduint que els és difícil aconseguir-les de la Delegació. Què mostra tot això? Un fet que nosaltres coneixem de fa temps, que en Cavero és un dels ministres del govern més tancat als processos autonòmics i, fins i tot, a la descentralització de competències.

Gestió política del MEC

Però, anem a veure com ha estat la seva gestió en el Ministeri. Sols que s'agafin publicacions especialitzades en educació es poden veure infinitat d'articles i comentaris assenyalant les deficiències de funcionament i de gestió del seu equip ministerial. Fins i tot, n'hi ha que dubten que tenguí un equip coherent tal com es pot deduir dels seus continuats errors i fracassos. Un petit repàs cronològic ens ho mostrarà:

—DESEMBRE DEL 77: Filtracions del Ministeri mostren un pla de reforma de l'ensenyament que pretén fer acabar l'E.G.B. als 12 anys, i crear un nou cicle de batxillerat. Les con-

testacions de tots els sectors fan tornar enrera i amagar aquest pla descabellat.

—FEBRER DEL 78: Presenta a les Corts el seu programa polític. Promet reformes importants i vuit projectes de Llei. Promet la creació de 400.000 places per Preescolar. Idò bé, al setembre següent, el MEC dóna xifres relatives al curs 78-79, mostrant sols la creació de 200.000 places en aquest sector (Cal dir que quan el MEC dóna xifres de creació de places, quasi sempre suposa una presa de pèl, car no suposen increment de les plantilles del professorat, i per tant, no solen ser creacions reals, sinó transformacions de places i d'escoles deficientment construïdes, a més de comptar les places en base a la relació de QUARANTA per classe, i això, sobretot per Preescolar, és un desbarat. Però, clar, així les xifres són més altes...).

Dels projectes de Llei, sols ha enviat la meitat a les Corts, i només un ha estat aprovat (el d'Educació Física), els altres (el d'Estatut de centres —més regressiu que el projectat per un dels seus antecessors al MEC, en Robles Piquer—, el de Financiació de l'ensenyança —els xecs escolars—, i el d'autonomia universitària romanen a les Corts en espera dels nous diputats. Els altres, encara no han sortit del MEC i són: la Reestructuració dels cicles d'ensenyament, el d'Educació especial, el d'ensenyances artístiques i el d'Estatut del professorat. De tots ells, n'havia promès sempre participació als pares i professors, però la realitat és que ni tan sols projectes o avant-projectes hem conegut. Això sí, la FERE sempre ha disposat dels projectes molt abans in-

(Continúa en pág. siguiente)

Cavero, suspès com a ministre d'Educació

(Viene de pág. anterior)

clús que els propis membres del govern, per alguna cosa hom el considera ben lligat als interessos dels grans propietaris dels col·legis d'ensenyança no estatal.

—MAIG DEL 78: Els mestres d'EGB fan divuit dies de vaga. El ministre es desperta el dia 4 de maig i firma un document amb uns compromisos concrets, a condició de finalitzar la vaga. La vaga s'acaba però el MEC no compleix els seus compromisos, ni la jubilació progressiva ni les eleccions sindicals per abans del 30 de juny del 78. Fins i tot, treu un decret provisional sobre la dedicació exclusiva en el mes de setembre, amb un total desprecí al signat pels seus Directors Generals en un document i amb la Comissió Negociadora dels mestres. Resultat, que no es fa aquesta dedicació amb criteris unificats per tots els centres: Uns, fan trenta hores de classe sempre amb al·lots (a vegades, amb tots i a ve-

gades amb grups de recuperació) i altres, fan i compleixen els acords signats pel Ministeri (25 hores lectives i cinc de treball, sense al·lots en el centre). Cavero, a pesar de les opinions del seu Director General de Bàsica (Cassellas), idèntiques a les que mantenim els mestres, segueix en les seves.

—SETEMBRE DEL 78: Començament de Curs conflictiu: Per una part, hi ha opositors que han aprovat sense plaça i el MEC no els vol reconèixer el seu dret a tenir plaça (a pesar d'haver-hi precedents de sentències del Suprem que donen la raó, en situacions semblants, als opositors i en contra de l'Administració). Per altra part, el Concurs General de Trasllats, denunciat pels mestres com a antitiquat, inoperant i problemàtic, es resol a finals d'agost produint un retràs en el començament del curs i uns trasllats forçosos de molts de mestres d'una terra cap a l'altra. Aquí, a les Illes, surten uns deu mestres, destinats forçosa-

ment, i en vénen uns 60 més. El Ministeri pretenia que, a més, sortissin cap a la península uns 69 mestres (opositors i contractats). Finalment, aconseguírem que es quedassin aquí i el MEC, com cada any, prometé que el següent curs no tornaria passar això car el Concurs es faria ja regional. Resultats: El nou Concurs de mestres és altre cop estatal, du el mateix retràs habitual de cada any i produirà altra volta destins forçosos (cal afegir que els mestres que sortiren l'any passat, enguany retornaran cap aquí, però produint una roda per la qual altres mestres hauran de sortir mentre en vénen de forans, també per un any).

Qualitat d'ensenyança

No obstant, l'incompliment dels plaços de presentació de projectes de Llei, l'incompliment de promeses i les deficiències de funcionament del Ministeri en tot el relacionat amb el professorat, sols seria una qües-

tió que afectàs al professorat si hi hagués, a part, una política coherent en quant al sistema educatiu; Si el Ministre hagués presentat un pla coherent de reforma de l'ensenyament per tal de solventar tots o part dels problemes escolars, car el que va presentar a les Corts no era més que una política de tapar forats, si hagués abordat un pla d'actuació per arribar a una adequada escolarització des de Preescolar fins als 16 anys (incluït el nou cicle que tant ha promès d'unificació del BUP i de la FP) i per a millorar la qualitat de l'ensenyament, potser avui es pogués salvar d'aquest SUSPES que com a Ministre d'Educació es mereix. Si al proper equip de govern, en Cavero és nomenat altre cop ministre d'Educació, vol dir que el govern té ben poc interès per a resoldre els problemes que afecten l'ensenyança, i nosaltres treballadors de l'ensenyança, haurem de tornar demanar la seva dimissió.

“¿Dónde vas, señor Cavero...?”

(Romanç bilingüe amb acompanyament de castanyetes electorals)

—¿Dónde vas, señor Cavero,

¿dónde vas, triste de ti?

—Voy en busca de los votos del centrista mallorquín.

—¿Qué esperau, senyor Cavero, d'aquest poble reprimít?

—Que renieguen de los suyos y que me voten a mí.

—¿Qué hi cercau devers ses Illes, si no hi estau establít?

—Tengo aquí muchos amigos: Durán, Miranda, Alberti...

—¿Qué fareu, senyor ministre, quan vos hagin elegit?

—Volveré en el primer vuelo a mis lares de Madrid.

—¿Qué voleu: es bé d'es poble o interessos d'es partit?

—Un escaño en el Congreso porque Suárez me lo diz.

—¿Qué oferiu als qui vos donin aquèsts vots tan decisius?

—Las promesas de un ministro que está a punto de salir.

—¿Qué direu quan vos demanin autonomia es d'aquí?

—Hincharé mis dos mofletes hasta hartarme de reír.

—¿Qué fareu per ses escoles i sa llengo del país?

—Per favor, hable en cristiano, pues no entiendo el mallorquín.

ES JAI DE SA BARRAQUETA

Mallorca, febrer de 1979